

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 594/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Tatra banka, a.s.**, Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO 00 686 930, zastúpenej RASLEGAL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 23Cb/26/2024-114 z 3. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 25. augusta 2025 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím okresného súdu namietaným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v súdnom konaní vedenom proti žalovanej 1 FIDUM service, s.r.o., Drieňová 1J, Bratislava, IČO 51 340 241, a žalovanej 2 [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], o zaplatenie 40 613 eur s príslušenstvom na okresnom súde pod sp. zn. 23Cb/26/2024 z titulu nesplateného bankového úveru, ktorý bol poskytnutý žalovanej 1 a za ktorý ručila žalovaná 2.
3. Platobným rozkazom sp. zn. 17Up/1585/2023 z 18. októbra 2023 Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu a zaviazal žalované 1 a 2 na úhradu uplatnených nárokov.
4. Žalovanej 2 sa nepodarilo doručiť vydaný platobný rozkaz do vlastných rúk a sťažovateľka bola vyzvaná upomínacím súdom na podanie návrhu na pokračovanie v konaní. Sťažovateľka tento

návrh podala 8. februára 2024, pričom zároveň rozšírila žalobu v časti úroku z omeškania na sadzbu 25 % p. a.

5. Po podaní návrhu na pokračovanie v konaní sa pokračovalo na okresnom súde, ktorý uznesením č. k. 23Cb/26/2024-74 pripustil zmenu žaloby v rozsahu 25 % ročného úroku z omeškania a následne rozhodol rozsudkom pre zmeškanie č. k. 23Cb/85/2024-93 zo 7. februára 2025. Žalovanú 2 zaviazal v celom rozsahu na úhradu uplatnených nárokov, ako aj na náhradu trov konania.

6. Následne okresný súd rozhodoval o výške trov konania. Uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 23Cb/26/2024-97 z 28. apríla 2025 vyčíslil výšku trov konania v sume 2 462,95 eur a zaviazal žalovanú 2 k ich náhrade. Vyšší súdny úradník sťažovateľke nepriznal nárok na náhradu za úkon právnej služby – návrh na pokračovanie v konaní, ktorý bol spojený s rozšírením žaloby.

7. Proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Podstatou argumentácie sťažovateľky je skutočnosť, že podľa jej názoru je napadnuté rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné.

9. Sťažovateľka uvádza, že návrh na pokračovanie v konaní podala na základe výzvy Okresného súdu Banská Bystrica zo 7. februára 2024 z dôvodu, že sa žalovanej 2 nepodarilo doručiť platobný rozkaz do vlastných rúk. Tento úkon podľa sťažovateľky smeroval k vydaniu meritórneho rozhodnutia, teda sa týkal veci samej, a preto ide o úkon vo veci samej, za ktorý patrí advokátovi odmena.

10. Podľa sťažovateľky uplatneniu plnej sadzby zmluvne dohodnutých úrokov z omeškania (25 % p. a.) bráni v upomínacom konaní zákonné ustanovenie, a to § 3 ods. 5 písm. a) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“). K rozšíreniu žaloby teda pristúpila pri prvom procesnom úkone, pri ktorom to bolo v rámci platných právnych noriem možné – teda v čase, keď sa vec dostala do štádia pred všeobecným súdom.

11. Sťažovateľka zastáva názor, že osoba, ktorá si riadne nepreberá zásielky na mieste hláseného pobytu, sama marí doručenie platobného rozkazu a vyvoláva tým potrebu pokračovania v konaní a spôsobuje ďalšie trovy. Nepriznanie náhrady za úkon právnej služby v podobe návrhu na pokračovanie v konaní spojeného s rozšírením žaloby o rozdiel v zmluvne dohodnutej sadzbe úrokov z omeškania, ktorá nie je prípustná v upomínacom konaní, sa sťažovateľke javí nespravodlivým.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením

okresného súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu č. k. 23Cb/26/2024-97 z 28. apríla 2025 vydanému vyšším súdnym úradníkom o výške trov konania.

13. Z podstaty sťažnostnej argumentácie vyplýva subjektívna nespokojnosť sťažovateľky s rozhodnutím okresného súdu, ktorým nebola sťažovateľke priznaná náhrada trov konania za návrh na pokračovanie v konaní, ktorý bol spojený s rozšírením žaloby v časti úrokov z omeškania.

14. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí uzavrel, že návrh na pokračovanie v konaní nie je úkonom vo veci samej. Návrh na pokračovanie v konaní je procesným úkonom, na základe ktorého sa postupuje spis z Okresného súdu Banská Bystrica súdu príslušnému na prejednanie veci v zmysle Civilného sporového poriadku. V uvedenom úkone právny zástupca sťažovateľky neuviedol žiadnu argumentáciu, iba uviedol, že navrhuje pokračovať v konaní. Podľa okresného súdu nie každému úkonu, ktorý advokát urobí, prináleží automaticky náhrada trov konania. Sťažovateľka v uvedenom úkone zároveň upravila úroky z omeškania na 25 % p. a., čím iba bližšie špecifikovala uplatňovanú pohľadávku (body 19 a 20 odôvodnenia).

15. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti preskúmal obsah napadnutého uznesenia okresného súdu a nezistil žiadnu pochybnosť o jeho ústavnej konformite.

16. Záver okresného súdu, podľa ktorého návrh na pokračovanie v konaní podľa zákona o upomínacom konaní nie je úkonom vo veci samej a sťažovateľka len bližšie špecifikovala uplatnenú pohľadávku v časti výšky úroku z omeškania, je ústavne udržateľný.

17. Podľa názoru ústavného súdu sa okresný súd náležite vysporiadal s nepriznaním náhrady trov konania za sporný úkon (písomné podanie na súde – návrh na pokračovanie v konaní) a svoje úvahy v tomto smere aj primeraným spôsobom odôvodnil. V prevažnej väčšine súdnych sporov býva návrh na pokračovanie v konaní súčasťou vyjadrenia žalobcu k podanému odporu žalovaného, za ktorý súd priznáva právnomu zástupcovi žalobcu odmenu len jedenkrát, a to za písomné podanie na súde týkajúce sa veci samej. O takýto prípad však vo veci sťažovateľky nešlo, keďže sa žalovanej 2 nepodarilo doručiť platobný rozkaz (obdobne IV. ÚS 445/2025).

18. Nepriznanie náhrady trov konania podľa predstáv sťažovateľky, teda nie úplne v takej výške a za tie úkony právnej služby, ako očakávala, nezakladá ústavnú neudržateľnosť, ak k takému záveru dospel konajúci súd po dôslednom vyhodnotení jednotlivých úkonov, ktoré následne nachádzajú svoje vyjadrenie v odôvodnení rozhodnutia, čo bol aj tento prípad.

19. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd rozhodol vo veci sumy náhrady trov v intenciách právnych predpisov spôsobom, ktorý nesignalizuje žiaden závažný exces a ani zásah do označených práv sťažovateľky. Odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavný súd považuje za dostatočné a ústavné konformné, a teda nevyžadujúce uplatnenie jeho kasačnej právomoci (obdobne III. ÚS 153/2023).

20. Na tomto mieste ústavný súd dáva do pozornosti, že jeho úlohou nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj v prípade výhrad k nimi urobeným čiastkovým procesným úkonom. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Porušenie zákona, resp. jeho nesprávny výklad nemajú automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu nezákonnosti. Musí ísť o také závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať

garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami (m. m. IV. ÚS 79/2020, III. ÚS 400/2020, I. ÚS 281/2023, I. ÚS 303/2023, II. ÚS 563/2023).

21. Sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie.

22. Vychádzajúc z uvedeného, pri predbežnom prerokovaní ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu